

gjort en god Begyndelse til at bringe Skatterne nedad. Jeg ser ikke, at der foreligger nogen Nedbringelse af Skatterne her, allermindst for saa vidt angaar Lovforslaget om Ændringer i Arveafgiftsloven, idet Arveafgiften foreslaas forhøjet med 50 pCt. Medens det sidste Pristal viste, at Priserne, navnlig paa Fødevarer, var ikke saa lidt synkende, var Skatterne konstante, og da Pristallet har stor Betydning i mange Forhold, vil det ogsaa have sin Betydning for Pristallet, at vi bringer Skatterne ned. Men ser vi paa Lovforslaget — jeg taler stadig om Lovforslaget om Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat —, tror jeg, man har Lov til at sige, at det indeholder faa Forbedringer, men flere Urimeligheder og Uretfærdigheder.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa disse forskellige Bestemmelser, men kun nævne, at man helt igennem søger at skrabe Bunden saa stærkt som muligt for at faa alting med; derved kommer man ind paa en aldeles urimelig Beskatning i mangfoldige Tilfælde. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa § 4, som den nu er formuleret af det andet høje Ting, hvor det bestemmes i Litra b., at „Lejeværdien ansættes skønsmæssigt, men dog saaledes, at den ved Ejendomme, der udelukkende er bestemt til Beboelse for en enkelt Familie, ansættes til mindst 5 pCt. af det Beløb, der er medgaaet til Ejendommens Erhvervelse og senere Forbedring eller, hvor Ejendommens Vurderingssum til Ejendomsskyld er større end Summen af disse Beløb, da til mindst 5 pCt. af Vurderingssummen til Ejendomsskyld“. Det er altsaa ikke nok med, at man skal sætte Indtægten til mindst 5 pCt. af den Værdi, Vurderingsmændene sætter Ejendommen til nu for Øjeblikket, men Ejeren, som maaske i sin Tid af tvingende Grunde har maattet erhverve denne Ejendom til en meget høj Pris, skal blive ved at svare 5 pCt. af den Pris, han i sin Tid betalte; det skal regnes som Indtægt for ham. Det er jo ikke det, vi andre forstaar ved Indtægt. Det foreslaas ogsaa, under Litra d., at naar der betales Goodwill, skal dette regnes som en Indtægt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er Salg af en Formuegenstand, der her finder Sted, og at dette ikke med Rette kan regnes med som Indtægt.

Endvidere findes der i § 6 den Bestemmelse, som den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) var inde paa, Bestemmelsen om, at der skal betales Skat af Skatten.

Dette er dog en fuldstændig Urimelighed, at man skal betale Skat af de Penge, som man afleverer til Brug for det offentlige.

Den højtærede Finansminister har ogsaa medtaget en Bestemmelse om, at der skal betales Skat af de Indtægter, der indgaar fra Udlandet. Det er en Bestemmelse, der kan se meget godt ud paa Papiret, men jeg tvivler nu paa, at den vil bringe Statskassen nogen Indtægtsforøgelse, thi i mangfoldige Tilfælde kan de paagældende Selskaber blot ved at henlægge deres Domicil til et andet Land undgaa at betale denne Skat her i Danmark. Man skulde være glad for, at der paa denne Maade tilgaa Landet Indtægter udefra, og ikke straffe derfor.

Med Hensyn til det andet Lovforslag, Forslaget om Ændring i Lov om Afgift af Arv og Gave, skal jeg lige genkalde i Erindringen, at Statskassen for ikke saa forfærdelig mange Aar siden havde en Indtægt gennem Arveafgift paa 1 Mill. Kr. om Aaret. Denne Indtægt er ved de sidste Arveafgiftslove steget til 11 Mill. Kr., og nu kommer den højtærede Finansminister og forlanger yderligere 5 Mill. Kr., altsaa en Forhøjelse paa ca. 50 pCt. De Procenter, der her er Tale om at betale, er ogsaa ret imponerende. For at naa til denne Merindtægt kommer den højtærede Minister i første Afgiftsklasse op paa 16 pCt., i anden Klasse paa 30, i tredje paa 42 og i fjerde Afgiftsklasse helt op paa 58 pCt. Det vilde have været meget nemmere at regne med de 100 pCt., det vilde have lettet Afregningen. Jeg kan ikke se rettere end, at dette Forslag gaar ganske paa tværs af alt, hvad forstandige Mennesker ellers anser for det rette, nemlig at man skal søge at fremme Opsparingen; det gør man absolut ikke ved at give den Slags Love, der tværtimod slaar ned paa al Opsparing.

Forslaget er i en vis Retning det ejendommeligste, jeg har set. Jeg tror ikke, jeg nogen Sinde i min Rigsdagsvirksomhed har set et Forslag, der indeholdt en Paragraf som § 2 i det her omtalte Lovforslag. Denne Paragraf siger nemlig, at „den Merindtægt for Staten, som bliver en Følge af Anvendelsen af nærværende Lovs Afgiftsregler i Stedet for Reglerne i Lov Nr. 147 af 10. April 1922, skal anvendes til Dækning af Mindreindtægt for Staten ved Nedsættelse af indirekte Afgifter eller Takster, som svares efter nugældende Lov. Nærværende Lov træder derfor først i Kraft, efter at det ved Lov er nærmere fastsat, hvilke Afgifter eller Takster der skal nedsættes“. Man giver altsaa her en Ind-